

„Nekdo je zastokal.“

„Kje?“

„Tam v goščavi.“

„Vse je tiho, motil si se.“

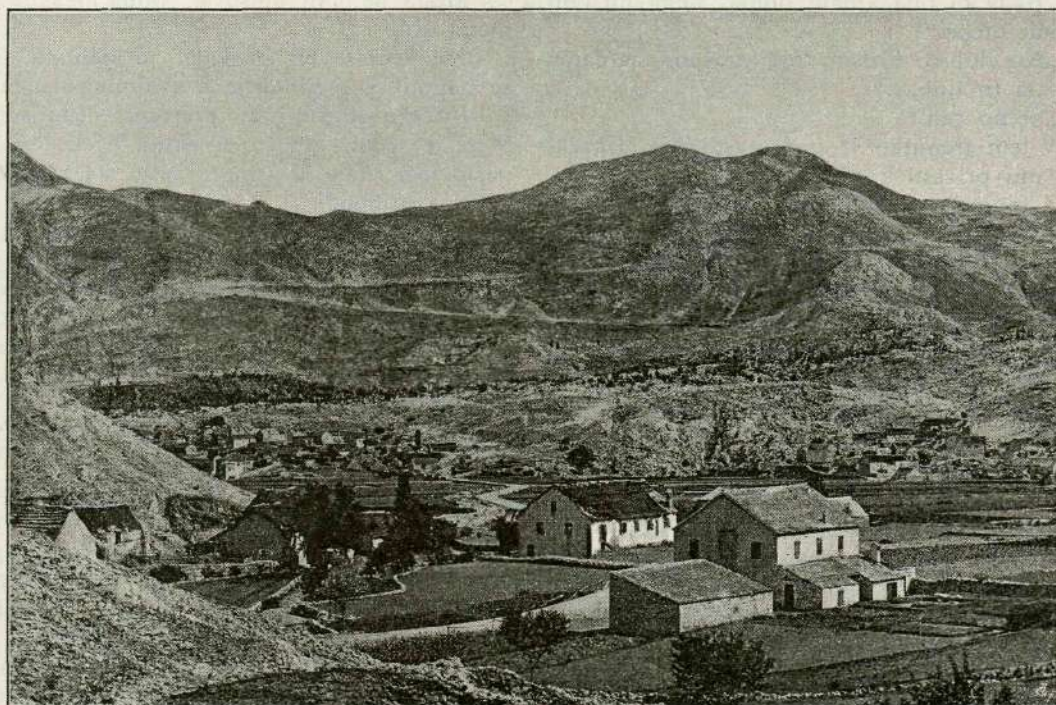
„Ne, ne; čuj! že zopet.“

Sedaj sem tudi jaz slišal; bolesten vzklík je zadonel iz gozda, kratko — zamolklo.

„Kaj neki to pomenja?“ vprašal sem Ilijo. „Čakaj me tukaj, grem gledat.“ Rekši, sem skočil raz konja.

„Ne hodi sam; pojdiva rajša skupno,“ klical je za manoj, a bil sem že izginitil v goščavi.

Z napetim samokresom sem se počasi pomikal proti kraju, od koder je bil prišel stok. Morda je bil kdo v nevarnosti in je tedaj potreboval pomoči; morda se je kdo samo šalil ali je bilo kaj drugega nenevarnega. Vsekako pa sem se moral prepričati, ker bi mi pozneje vest vedno očitala, ako bi bil vsled malomarnosti kriv nesreče bližnjikove. Bil sem že globoko v goščavi, ko sem zdajci začul pred seboj govorjenje. Oprezno sem odstranil ovirajoče veje in pokukal skozi grmovje. Na tleh je sedela zala deklica komaj sedemnajstih let; temni lasje so ji padali v gostih valovih čez ramena,

Njeguš, rojstveno mesto kneza Nikole I.

izpod tankih trepalnic je žarelo dvoje črnih očí; cvetoči obraz je izražal bol in rdeči ustnici sta bili krčevito stisnjeni. Pred njo je stala žena srednje starosti, na tleh sedeči deklici popolnoma podobna; nekdanj je morala biti izredno lepa, o tem so svedočile nje pravilne poteze, a videlo se ji je, da je imela za seboj burno, rekel bi, nesrečno minulost. Obe sta bili črno in vkusno oblečeni; gotovo sta bili boljšega stanú. Sklepal sem, da imam pred seboj mater in hčer. Da sem pravo zadel, videl sem iz njiju pogovora. Ravno tedaj je namreč rekla starejša dama v čisti bolgarščini z malo tujim naglašom:

„Če hočeš, Bella, grem v mesto po voznika, da te bo peljal domov.“

„Oh ne, mama, bojim se ostati sama tukaj. Rajši počakajva, morda pride mimo kak jezdec, kateri mi bode rad prepustil svojo žival proti odškodnini; saj veš, da znam dobro jezdit. Da bi le mogla priti do pota, potem bi bilo dobro; a noga me tako boli, da je niti premakniti ne smem.“

„Ako je damama všeč, morem jima poslužiti“, oglasil sem se sedaj jaz, stopivši izza grmovja in se jima priklonivši.

Osuplost se je obema brala na obrazu; čudé se sta me gledali. Slednjič je rekla mati:

„Kdo ste, gospod, in kako ste prišli semkaj?“

„Tujec sem, doma iz Avstrije; jezdit sem ravno tu mimo, ko sem začul bolesten stok in sem šel pogledat, kaj pomenja. Rad prepuščam